

Arrest

nr. 320 079 van 15 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16 / 4ème étage
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANGENECHTEN *loco* advocaat V. HENRION.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 29 september 2020 en verzoekt op 14 oktober 2020, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, om internationale bescherming. Op 29 november 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 november 2022 aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pathaanse afkomst te zijn. U bent geboren in 2004 te Noorbikhel, gelegen in het district Hesarak van de provincie Nangarhar en woonde er uw hele leven. U bent

een soennitisch moslim, bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Uw vader is N. H. J. en uw moeder is G. J. U hebt zes jongere broers en twee jongere zussen. Uw vader en jongere broer D. M. leven momenteel ondergedoken in Kabul en Nangarhar. Uw moeder en uw overige broers en zussen wonen allen in Noorbikhel. U bent ongeschoold en werkte als landbouwer.

Uw vader werkte als financieel directeur van een waterpompenproject voor de organisatie voor nationale solidariteit. Hij had geen goede contacten met de lokale taliban die hij meermaals hulp weigerde, zoals het aanbieden van een gastenkamer, het geven van voedsel aan of het vervoeren van talibs of het doneren van gelden voor het project. Daarnaast begon uw vader zo'n zestal jaren geleden met het zetten van een nieuw huis en hij had voor de pleisterwerken twee arbeiders uit Surkh Rod-Jalalabad ingehuurd. Deze arbeiders verbleven tijdens de werken ook in de woning. Op een nacht voerden de overheidstroepen in jullie dorp een aanval uit op de taliban waarbij talibs die zich verstopten in de boomgaard naast jullie huis werden gedood, maar waarbij ook de twee arbeiders in jullie huis en enkele andere burgers om het leven kwamen.

Twee jaar na deze aanval van de overheid kreeg uw vader drie brieven van de taliban. Ze beschuldigden hem van spionage en hij diende zich daarom bij hen aan te bieden. Uw vader kreeg schrik en dook onder. Drie dagen later werd u hierover aangesproken en daarbij ook geslagen door de taliban. Ze vroegen aan u waarom uw vader zich niet bij hen had aangemeld en u brak een tand door de slagen. U wist echter niet waar uw vader was, kreeg zelf schrik van de taliban en ging daarom naar een vriend van uw vader in Jalalabad. U lichtte deze vriend van uw vader in en deze raadde u aan om zelf weg te gaan aangezien ook uw leven in gevaar was.

U verliet daarop Afghanistan en via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk bent u ongeveer een jaar na uw vertrek in België toegekomen op 29 september 2020. Op 14 oktober 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door de taliban. Daarenboven stelden ook de families van de twee omgekomen arbeiders jullie verantwoordelijk voor de dood van hun familieleden en u vreest dat ze, nu u intussen volwassen bent, wraak zullen nemen op u. Volgens uw advocaat blijkt uit uw kledij, uiterlijk, haarstijl, kennis van het Frans, het feit dat u naar een gewone school gaat en uw verblijf in België gedurende twee jaar dat u verwesterd bent en gewoontes oppikte in België die een terugkeer naar Afghanistan in de weg staan. U vreest tevens als ongelovige te worden beschouwd omwille van uw verblijf in België gedurende twee jaar.

Na uw vertrek uit Afghanistan had u opnieuw contact met uw vader en u vernam van hem dat de taliban hem gevangen namen aan een checkpoint in Do Ab. Ze hielden uw vader gedurende een jaar gevangen maar door bemiddeling van de dorpsouderen werd hij tijdens de ramadan van 2021 vrijgelaten op voorwaarde dat hij u zou terugvinden en jullie zich samen zouden aanbieden bij de taliban vanwege de beschuldiging van spionage. Hij kreeg hiervoor twee maanden de tijd. In plaats van terug te keren na die twee maanden is uw vader samen met uw jongere broer M. D. M. ondergedoken in Kabul en Nangarhar. Ten gevolge hiervan hebben de taliban jullie oude woning vernield en de nieuwe woning in beslag genomen waar ze een uitvalsbasis van hebben gemaakt. Uw moeder en overige broers en zussen wonen daarom momenteel in tenten in het dorp Noorbikhel.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw eigen taskara en de taskara van uw vader, een kopie van uw Afgaans paspoort, een bankafschrift betreffende het aanmaken van uw paspoort, een kaartje van Fedasil, twee documenten van de organisatie voor nationale solidariteit betreffende een project voor waterpompen, enkele foto's van jullie huis voor- en nadat het door de taliban vernield werd, een video-opname van het vernielde huis, een kopie van een document van de dorpsouderen waarin ze bevestigen dat zij zijn tussengekomen in de vrijlating van uw vader en een kopie van een recente brief van de taliban waarin staat dat uw vader zich opnieuw moest aanbieden. Voorts maakt u per email fotokopieën van de taskara van uw broers, zussen en moeder over samen met verschillende foto's waarop uw moeder, broers en zussen staan afgebeeld. Ook maakt u hierbij nog enkele foto's van het vernielde huis over. U legt tevens de enveloppe neer waarmee een aantal van de voorgelegde documenten naar u werden verstuurd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming en uw gehoor op het Commissariaat-generaal minderjarig was. Het Commissariaat-generaal was op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke

opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Op 1 oktober 2022 werd u meerderjarig.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a), van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden.

U koppelt uw eigen problemen met de taliban en uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan aan het gegeven dat de taliban uw vader beschuldigden van spionage waarna ze ook u, als oudste zoon, beschuldigden van spionage (Notities van het persoonlijk onderhoud van J.A. d.d. 8 juli 2022, CGVS, p. 17 en p. 23). De redenen waarom de taliban uw vader spionage beschuldigden zijn enerzijds de aanval van de overheid in uw dorp twee jaar voordien (vragenlijst CGVS, d.d. 2 april 2021, vraag 3.5 en CGVS, p. 17, p. 21) en anderzijds zijn werkzaamheden voor het nationaal solidariteitsprogramma (CGVS, p. 17). U slaagt echter niet in aannemelijk te maken dat uw vader omwille van deze redenen van spionage werd beschuldigd.

Vooreerst slaagt u er niet in een realistisch beeld te schetsen over de context van de aanval in uw dorp Noorbikhel, in de regio Ab Zangani (CGVS, p. 11), waarbij jullie nieuwe huis in opbouw werd aangevallen en de twee arbeiders omkwamen. U verklaarde hierover immers dat de overheid zo'n zes jaar geleden, in de herfst toen de hasjplanten al hoog stonden, omstreeks elf uur 's avonds, met vliegtuigen kwamen en ook naar jullie huis gingen (CGVS, p. 19-20). Hoewel u zelf blijkbaar niet in staat bent om zelfs een jaartal te plakken op dit incident, kan op basis van uw overige verklaringen bepaald worden dat deze gebeurtenis moet hebben plaatsgevonden in 2017. Op basis van uw overige verklaringen kreeg uw vader twee jaar later (dus in 2019) immers de dreigbrieven van de taliban en verliet u daarop drie dagen later het land waarbij u een jaar onderweg was tot uw aankomst in België in het najaar van 2020 (CGVS, p. 17 & 25) daags voor de registratie van uw verzoek om internationale bescherming d.d. 14 oktober 2020 (Verklaring DVZ, d.d. 2 april 2021, punt 33). Voorts blijkt ook dat cannabis in Afghanistan wordt geoogst tussen oktober en december, waardoor aangenomen kan worden dat de aanval waarover u spreekt aldus heeft plaatsgevonden in de periode oktober tot december 2017. U gaf zelf aan dat de arbeiders niet het doelwit waren aangezien de overheidstroepen kwamen voor de taliban die in het huis van een metaalbewerker een gevangenis hadden (CGVS, p. 20) en alzo was jullie huis op zich geen doelwit, maar aangezien het huis wel op de gevolgde weg van de overheidstroepen lag, werd iedereen onderweg doodgeschoten (CGVS, p. 20). In die context kan hoegenaamd niet worden ingezien waarom de taliban uw vader door deze gebeurtenis als spion zouden beschouwen. Integendeel, ook in het huis van uw vader vielen er volgens u doden te betreuren (CGVS, p. 21) waardoor het nog minder aannemelijk is dat uw vader als spion zou worden aangemerkt. Dat uw vader naar Jalalabad ging om cement en metaal te halen (CGVS, p. 21) past geheel binnen de renovatie van het huis hetgeen de taliban ook moeten hebben geweten. Dat zij uit de poging van uw vader om jullie huis te renoveren twee jaar later zouden concluderen dat uw vader een spion was en hem alsnog met dreigbrieven bedreigden kan dan ook absoluut niet overtuigen.

Evenmin weet u te overtuigen dat uw vader omwille van zijn contacten met ingenieurs in het kader van zijn werkzaamheden voor de organisatie van nationale solidariteit van spionage beschuldigd zou zijn. U maakte in de eerste plaats niet eens aannemelijk dat uw vader dit werk uitvoerde. Het document van de organisatie voor nationale solidariteit dat u voorlegde (CGVS, p. 14), geeft aan dat er een project rond waterpompen is geweest, doch uw vaders naam wordt hierin niet vermeld. Het andere document heeft betrekking op een bankrekening (CGVS, p. 14). Hierbij wordt de naam van uw vader wel vermeld, doch uit dit document blijkt niet dat deze rekening iets te maken heeft of had met het project van de organisatie voor nationale solidariteit. Bijgevolg kunnen deze documenten niet zonder meer aantonen dat uw vader betrokken was bij de organisatie, noch dat hij hierdoor dermate in een negatief daglicht kwam te staan bij de taliban dat ze hem zouden beschuldigen van spionage. Hoe dan ook, zelfs al was hij betrokken bij het project, gaf u in deze zelf aan dat het document dateert van meer dan dertien jaar geleden alsook dat de taliban geen problemen hadden met het project op zich (CGVS, p. 22). Behalve dat u niet aantoont dat uw vader actueel nog betrokken was bij een project voor de nationale solidariteit, is hoe dan ook frappant dat hij gedurende jaren kon weigeren geld te doneren aan de taliban alvorens ze in 2017 plots op de proppen komen met de dreigbrieven. Temeer omdat de taliban zeer actief waren in Nangarhar en ook in het district Hesarak waardoor aangenomen kan worden dat ze in de mogelijkheid waren veel eerder in te grijpen indien zij uw

vader als een opstandige beschouwden. Ook uit uw eigen verklaringen komt naar voren dat uw vader regelmatig negatieve contacten had met de taliban waarbij ze hem geld, onderdak, eten of vervoer vroegen, hetgeen hij klaarblijkelijk telkenmale kon blijven weigeren (CGVS, p. 21-22) waardoor het des te meer verwonderlijk is dat de taliban plots en pas na jaren uw vader zouden viseren. U slaagt er dan ook geenszins in om een geloofwaardig beeld te scheppen van de door de taliban aan uw vader toegeschreven opstandigheid in de door u geschetste context.

Hier kan daarenboven nog aan worden toegevoegd dat niet in te zien valt waarom de taliban uw vader wilden vatten door eerst drie dreigbrieven sturen. Immers gaven ze hem zo de kans om aan hen te ontsnappen, hetgeen uw vader dan ook deed (CGVS, p. 21). Indien de taliban uw vader daadwerkelijk wilden berechten voor de zogenaamde spionageactiviteiten waarvan ze hem beschuldigden, dan konden ze hem initieel simpelweg vatten. De man was immers gewoon thuis (CGVS, p. 15). Bovendien is het volstrekt onaannemelijk dat ze uw vader, eens ze hem dan toch gevangen konden nemen (CGVS, p. 23), vervolgens terug vrijlieten, zij het weliswaar door bemiddeling van de dorpsouderen en slechts voor de duur van twee maanden teneinde u te zoeken (CGVS, p. 17). Gegeven uw bewering dat uw vader reeds eerder van hen was weggevlucht, is het allesbehalve plausibel dat de taliban uw vader nogmaals zouden vrijlaten indien ze werkelijk van plan waren hem te doden. Aansluitend hierop is het ook hoogst bedenkelijk dat de taliban uw vader, die ze beschuldigden van spionage en daarom wilden doden, zouden hebben vrijgelaten louter om u te zoeken (CGVS, p. 5, p. 7, p. 17). Hij was immers toch hun initiële doelwit. U was enkel de zoon die hen niet wilde vertellen waarheen uw vader de eerste keer gevlucht was (CGVS, p. 17). Er valt in deze context niet in te zien met welk doel de taliban voor uw vader aanzienlijke middelen aanwendden door hem ongeveer een jaar lang gevangen te houden – en dus te onderhouden – om hem vervolgens zomaar vrij te laten met als doel de vangst van een minderjarige zoon van hun gevangene spionverdachte. Zelf kan u hier ook geen overtuigende verklaring voor geven, wel in tegendeel. Gevraagd naar de reden waarom de taliban u nog steeds wilden hebben ondanks dat ze uw vader hadden gevangen genomen, kwam u in uw verklaringen niet verder dan te stellen dat ze wilden dat zijn oudste zoon werd teruggehaald om hem te berechten (CGVS, p. 23). Gevraagd waar ze u dan van beschuldigden, stelde u nogmaals dat u de oudste zoon was, dat u ook van spionage beschuldigd werd en dat u uw vader niet had teruggevonden nadat ze u dit gevraagd hadden (CGVS, p. 23). Vervolgens gevraagd waarom u dan werd beschuldigd van spionage, kan u slecht aangeven dat u de oudste zoon was (CGVS, p. 23). Dergelijke vage antwoorden overtuigen allerm minst. In de context van uw relaas zouden de taliban er dus ook vanuit gegaan zijn dat uw vader u werkelijk zou gaan zoeken, zou aantreffen en zich samen met u bij zou aanbieden om de spionage te bekennen met alle gevolgen van dien. Ook de dorpsouderen zouden zich deze bedenking gemaakt moeten hebben. U geeft aan dat ze zich maar moeilijk borg wilden of konden stellen (CGVS, p. 23) en dat ze zelf werden bedreigd nadat uw vader na twee maanden niet terugkeerde (CGVS, p. 23), doch enige garanties waren er klaarblijkelijk niet verbonden aan hun bemiddeling met de taliban en alles berustte op het vertrouwen van de taliban in de ouderen en van de ouderen in uw vader (CGVS, p. 23) hetgeen voor beide partijen op zijn minst zeer naïef overkomt.

Op basis van voorgaande bevindingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u in het vizier zou zijn van de taliban.

Waar u uw asielrelaas trachtte te staven met een recente bevestigingsbrief van de dorpsouderen en een recente dreigbrief van de taliban (CGVS, p. 14-15), wijst het CGVS erop dat documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien staat in de brief van de maliks niet vermeld wanneer en waarom uw vader en uzelf gezocht werden door de taliban en wordt ook de voorafgaande aanval van de overheid noch het feit dat de taliban nadien jullie huis zouden hebben vernietigd in de brief vermeld (vertaling brief maliks). Ook in de talibanbrief staat slechts vermeld dat jullie zich de volgende dag moeten aanbieden (vertaling dreigbrief) maar wordt verder niets vermeld over de redenen waarom. Voorts blijkt uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. De geloofwaardigheid van uw relaas en de voorgelegde brieven komt overigens verder op de helling te staan omwille van enkele pertinente tegenstrijdigheden tussen de brieven en uw verklaringen. De brief van de mails is namelijk gedateerd op 25/9/1442 (Islamitische kalender) hetgeen overeenkomt met 7 mei 2021. De brief van de taliban is dateert op 25/10/1442 (Islamitische kalender) hetgeen overeenkomt met 6 juni 2021. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat uw vader na uw vertrek enkele dagen was ondergedoken vooraleer hij werd gevangen genomen en ongeveer of iets meer dan een jaar werd vastgehouden (CGVS, p. 22) vooraleer hij werd vrijgelaten tijdens de ramadan van 2021. In het licht dat u in de herfst van 2019 Afghanistan verlaten hebt, dat uw vader na enkele dagen werd gevangengenomen en dat dit ongeveer een jaar duurde (CGVS, p. 22), dient te worden vastgesteld dat hij moet zijn vrijgekomen in het najaar van 2020 en niet tijdens de ramadan van 2021, die plaatsvond van 12 april tot 12 mei. Verder geven de taliban in de brief d.d. 25/10/1442 (= 6 mei 2021) aan dat u en uw vader zich de volgende dag moeten aanbieden. Indien nog zou worden aangenomen dat uw vader tijdens de ramadan van 2021, die plaatsvond van 12 april tot 12 mei, werd vrijgelaten gedurende twee maanden, zou dit inhouden dat hij minstens tot 12 juni 2021 de tijd

kreeg om u te zoeken en te vinden. Aldus kunnen uw verklaringen niet in overeenstemming gebracht worden met de inhoud van de door u voorgelegde brieven. Er wordt niet verwacht dat u de gebeurtenissen na uw vertrek tot op de dag kan situeren maar wel dat u deze enigszins coherent kan situeren in de tijd. De vaststelling dat u hier hoegenaamd niet in slaagde, doet manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen. De door u voorgelegde dreigbrief en bevestigingsbrief doen aldus geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw motieven, maar bevestigen deze integendeel.

Waar u voorts nog beweerde dat jullie oude huis door de taliban werd afgebroken, dat jullie nieuw gebouwde huis door de taliban in beslag werd genomen en dat uw moeder, broers en zussen momenteel in tenten in het dorp leven (CGVS, p. 7 & p. 19) en u ter staving verschillende foto's en een videopname overmaakt van zowel uw familieleden en het (afgebroken) huis, dient te worden opgemerkt dat op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen, geconcludeerd moet worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze door u voorgehouden problemen met de taliban. Voor wat betreft de foto's en het videofragment die u hebt voorgelegd (CGVS, p. 13-14), dient te worden vastgesteld dat de foto's en de video-opname slechts een huis of restanten hiervan tonen. Hieruit valt onmogelijk af te leiden dat het op de foto afgebeelde huis daadwerkelijk dat van jullie is, noch dat het door de taliban werd afgebroken omwille van jullie problemen met hen. Bijgevolg vermogen deze foto's en het videofragment niet om een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen.

Op basis van het geheel van bovenstaande argumentatie kan tevens besloten worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw vader en jongere broer momenteel ondergedoken leven in Kabul en Jalalabad omwille van het feit dat ze in het vizier zouden zijn van de taliban (CGVS, p. 7). Dat u tal van foto's voorlegt waarop uw moeder, zussen en overige broers staan afgebeeld alsook een oudere foto waarop uw broer D. M. wel nog staat afgebeeld, veranderen deze conclusie niet. Immers het gegeven dat uw vader niet op de doorgestuurde en voorgelegde foto's staat, houdt niet in dat hij ook ondergedoken zou leven laat staan om welke reden dit zou zijn.

Evenmin slaagde u er in om aannemelijk te maken dat uw familie ernstige problemen zou ondervinden met de familie van de in jullie huis omgekomen arbeiders. U linkte deze problemen met de families van de arbeiders immers uitdrukkelijk aan uw niet aannemelijk gemaakte problemen met de taliban daar u verklaarde dat deze families samen met de taliban naar uw huis kwamen en uw familie van spionage beschuldigden (CGVS, p. 24, 25). Aldus kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan deze voorgehouden problemen met de families van de arbeiders. Ten overvloede kan niet worden ingezien waarom deze families uw familie zouden verwijten onvoldoende bescherming te hebben geboden aan de arbeiders terwijl u tegelijkertijd beweert dat het om een grootscheepse overheidsoperatie ging waarbij vele taliban en ook burgers het leven lieten (CGVS, p. 17), waarvoor de overheid zich excuseerde (CGVS, p. 20). In die context kan het niet overtuigen dat uw streekgenoten die ongetwijfeld op de hoogte zijn van de context en het gevaar van dergelijke overheidsoperaties een dergelijk verwijt zouden uiten. Dat u ruim vijf jaar na deze gebeurtenis nog een persoonlijke vrees zou hebben voor de familieleden van de slachtoffers heeft u dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen,

maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de

beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie-richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uw advocate haalde aan het einde van het persoonlijke onderhoud bij het CGVS aan dat u reeds twee jaar in België woont, dat u bent geïntegreerd in de samenleving, de gewoontes hebt opgepikt en dat er niet aan uw verwestering kan getwijfeld worden waarbij ze enerzijds verwijst naar uw kledij, uiterlijk, haarstijl, het gegeven dat u goed Frans spreekt, dat u naar een gewone school gaat en dat u graag fietst waardoor re-integratie in de Afghaanse samenleving onmogelijk is geworden (opmerkingen advocaat, CGVS, p. 27). Anderzijds verwijst ze naar niet verder geconcretiseerd onderzoek waaruit zou blijken dat verwesterde Afghanen bij terugkeer problemen hebben met de Afghaanse samenleving alsook dat de talibansamenleving terugkeerders zou uitstoten. Hierbij dient vooreerst te worden aangestipt dat uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.eu.aa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.eu.aa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij

een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Vooreerst kan in deze worden opgeworpen dat u verwestering of het feit dat u ten gevolge van uw verblijf in België onmogelijk kan terugkeren naar Afghanistan, niet zelf aanhaalde wanneer u gevraagd werd naar uw vrees bij terugkeer (CGVS, p. 18). Pas nadat uw advocate hierover begon en het CGVS u hierop wees, vermeldde u een dergelijke problematiek (CGVS, p. 28). Uw eerdere stilzwijgen wat dit betreft, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze vrees reeds danig. Daarnaast haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo werd u, naar aanleiding van de opmerkingen van uw advocate, gevraagd of u het concept verwestering kende. U antwoordde hierop dat uw kledij en haarstijl veranderd zijn

en dat dagelijkse dingen anders zijn waarbij u als voorbeeld aangeeft dat u in België in aanwezigheid van vrouwen kan vertoeven (CGVS, p. 28). Er werd tevens gevraagd welke problemen u hierdoor bij terugkeer zou hebben en u verklaarde hierover dat de taliban zal denken dat u ongelovig bent geworden. Gevraagd waarom u dat denkt, geeft u slechts aan dat het zo zal zijn, dat jongeren die muziek willen luisteren hun geheugenkaart inslikken en dat anderen die hun baard scheren of geen hoofddeksel dragen, geslagen worden (CGVS, p. 28). Dergelijke verwijzingen zijn op zich niet voldoende is om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. Ook gevraagd naar andere zaken behalve kledij en uiterlijk, geeft u slechts aan dat uw broek omhoog moet, dat u geen muziek mag luisteren of u niet anders mag kleden, dat meisjes geen school hebben, niet bloot zijn en een hoofddoek moeten dragen (CGVS, p. 28). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont echter niet aan dat uw veranderingen omwille van uw verblijf in België dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er aldus niet in geslaagd aan te tonen dat uw leefwereld dermate op het westen zou georiënteerd zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing baseert is in het administratief dossier gevoegd.

De overige documenten die u voorlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming en die nog niet werden besproken kunnen bovenstaande bevindingen niet ombuigen. Uw taskara, deze van uw vader, de kopie van uw paspoort en de kopieën van de taskara van uw moeder, zussen en broers tonen hoogstens uw afkomst, identiteit en nationaliteit aan. Deze worden niet betwist. Het kaartje van Fedasil heeft geen verband met uw asielmotieven. De originele enveloppe toont aan dat er documenten naar u werden opgestuurd hetgeen niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het "administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Na een theoretische uiteenzetting over (enkele van) de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen gaat verzoeker in op zijn kwetsbaarheid omwille van zijn jonge leeftijd en op de motieven van de bestreden beslissing wat betreft de problemen met de taliban die hem ertoe noopten zijn land van herkomst te verlaten.

Voorts voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal naliert om zijn situatie (als 'verwesterde' Afghaan) na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren, wat indruist tegen de overwegingen in het arrest nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022. In dit verband wijst verzoeker onder meer op een nota die NANSSEN in oktober 2021 publiceerde en die zou bevestigen dat de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie enkel blijkt te verslechteren en dat er geen veilige gebieden meer zijn die als intern vluchtalternatief kunnen beschouwd worden, wat ook blijkt uit informatie van het UNHCR. Verzoeker benadrukt de gevaren voor verwesterde Afghanen die na een lang verblijf in het Westen gedwongen zouden worden om terug te keren en wijst erop dat terugkerende verwesterde Afghanen op zichzelf een specifieke sociale groep zijn die risico lopen op vervolging door de taliban en de Afgaanse

gemeenschap. Hij betoogt verder dat van terugkeerders niet kan verwacht worden dat ze “het spel meespelen” en zich opnieuw aan de regels houden om vervolging te vermijden. Verzoeker bekritiseert de gevolgtrekkingen van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) en meent dat er sprake is van een gedeeltelijke lezing van “het EUAA-rapport”. Hij stipt, wat zijn persoonlijke situatie betreft, nog het volgende aan:

“De verzoeker heeft intussen een heel andere kleding stijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek. De reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds ongeveer tweeënhalf jaar, hebben dan ook een duidelijke impact op de verzoeker nagelaten, onder meer door zijn scholing in België. Hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie. Zijn vrees om als verwesterd worden gepercipieerd is dan ook reëel, en niet louter hypothetisch.

De verzoeker kwam aan in België in september 2022, en is intussen dus al bijna tweeënhalf jaar in België. De verzoeker heeft het gevoel dat hij hier, in België, open bloeide en opgroeide tot een jongeman. De verzoeker kwam op jonge en beïnvloedbare leeftijd het land binnen en ging meteen naar school. Met dit element moet rekening gehouden worden volgens twee recente arresten van Uw Raad.⁶

De verzoeker doet zijn best om actief deel te nemen aan de Belgische samenleving en hij probeert op eigen benen te staan. Hij ging in België in het Frans naar school, en verblijft en werkt nu in Oostende, waar hij ook Nederlands leert (stuk 19). Hij heeft zich gebruiken en gewoonten eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan. Zo is het voor hem zeer natuurlijk geworden om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen. Indien de verzoeker, met deze ingesteldheid, naar Afghanistan zou terugkeren en een vrouw zou aanspreken in het openbaar, zou zijn leven onmiddellijk in gevaar zijn.

De verzoeker is bovendien niet bekend met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd. Dit is zeer gevaarlijk, aangezien, zoals hierna (infra, p. 57) wordt aangetoond, de taliban niet vergevingsgezind zijn ten aanzien van personen die hun regels overtreden, laat staan indien het jongens betreft die terugkeren van een lang verblijf in Europa.”

Verzoeker besluit wat betreft de vluchtelingenstatus:

“Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de verzoeker van oordeel dat hij aannemelijk maakte dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan, in lijn met de analyse van Uw Raad hieromtrent.⁷

De verzoekers wijzen op de volgende elementen: (1) het feit dat hij reeds meer dan drie jaar geleden zijn land verliet, en dat hij reeds meer dan twee jaar in België doorbracht (2) de integratie van de verzoeker door zijn scholing en zijn werk in België (meer bepaald respectievelijk in Wallonië en in Vlaanderen), waardoor hij zich verschillende Belgische gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in Afghanistan (3) zijn herkomst uit de provincie Nangarhar en (4) het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land zijn geweest om te “verwesteren” of minstens als “verwesterd” beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer vertrouwd is met de plaatselijke normen en gebruiken, daar deze fel veranderd zijn sinds zijn vertrek. Er is geen “margin of error” en de taliban elke overtreding zwaar afstraft, te meer wanneer het jongens zijn die terugkeren uit het Westen die de regels overtreden.”

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst onder meer op de richtlijnen die het UNHCR in februari 2022 publiceerde waarin duidelijk wordt gesteld dat het vooralsnog te vroeg is om beslissingen te nemen, zij het over de vluchtelingenstatus, zij het over de subsidiaire bescherming, en verwijt de commissaris-generaal deze niet in rekening te hebben gebracht en naast zich neergelegd te hebben zonder met nauwkeurige en actuele informatie aan te tonen waarom hij een andere mening is toegedaan.

Inzake de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan wijst verzoeker op het voornoemde arrest van 31 maart 2022 van de Raad en beklemtoont hij dat op dit moment vooralsnog niet kan worden uitgesloten dat de huidige precaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. Hij analyseert daarbij de toegang voor Afghanen tot verschillende basisvoorzieningen (gezondheidszorg, voedselvoorziening en water) en de huidige staat van werkgelegenheid, alsook de humanitaire situatie in Afghanistan. Hij besluit dat de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen (of het nalaten daarvan) van de taliban en

dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, waardoor hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Tot slot wijst verzoeker, wat betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan, in de eerste plaats wederom op het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en op het gebrek aan informatie na de machtsvername. Volgens verzoeker blijft de situatie extreem onzeker en volatiel. Verzoeker wijst tevens op het bewind van de taliban, waarbij vlak na de machtsvername verschillende grove mensenrechtenschendingen werden vastgesteld. Wat zijn persoonlijke omstandigheden betreft, wijst verzoeker op het gegeven dat hij *“een jonge man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft”* en meent hij dat dit het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterkt.

Verzoeker stipt in zijn conclusie aangaande artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet nog aan dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) wordt geschonden wanneer socio-economische omstandigheden de vereiste drempel van ernst bereiken om te kunnen besluiten dat er sprake is van onmenselijke behandeling.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker in hoofddoel om hem het statuut van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- NANSEN, *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”*, oktober 2021 (stuk 3);
- UNHCR, *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”*, februari 2022 (stuk 4);
- UNOCHA, *“Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights”*, 8 februari 2022 (stuk 5);
- OHCHR, *“Interactive dialogue on the High Commissioner’s report on Afghanistan”*, 7 maart 2022 (stuk 6);
- World Food Programme (WFP), *“Our presence is hope: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan”*, 25 januari 2022 (stuk 7);
- *“Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan”*, 15 maart 2022 (stuk 8);
- U.K. Home Office, *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”*, februari 2022 (stuk 9);
- U.K. Home Office, *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation”*, februari 2022 (stuk 10);
- France 24, *“Afghanistan’s health system on the brink as Taliban confront a difficult winter”*, 8 november 2021 (stuk 11);
- U.K. Home Office, *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation”*, februari 2022 (stuk 12);
- La Libre, *“Les Afghans aussi méritent notre aide”*, 23 maart 2022 (stuk 13);
- OSAR, *“Afghanistan: risques au retour liés à « l’occidentalisation »”*, 26 maart 2021 (stuk 14);
- Haste-e-Subh Daily, *“U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province”*, 8 april 2022 (stuk 15);
- Vluchtelingenwerk Vlaanderen, *“Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS”*, 25 april 2022 (stuk 16);
- NANSEN Note 2 – 22, *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers”*, 23 juni 2022 (stuk 17);
- 11.11.11 en UPINION, *“Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul”* 11 augustus 2022 (stuk 18);
- arbeidscontract (stuk 19).

2.2.2. Op 2 december 2024 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”*, 4 november 2022;
- EUAA, *“Afghanistan Security Situation”*, augustus 2022;
- EASO, *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022;

- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023;
- EUAA, “COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, november 2024.

2.2.3. Op 2 december 2024 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd volgende stukken:

- aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en de bijlagen bij deze aanvraag (stuk 1-2);
- paspoort verzoeker (stuk 3);
- documenten DASPA en school (stuk 4);
- getuigenissen (stuk 5-8);
- foto's met collega's (stuk 9);
- bewijs inschrijving cursus Nederlands (stuk 10);
- attest aanwezigheid cursus Nederlands (stuk 11);
- loonbrief (stuk 12);
- getuigschrift van onderricht – bekwaamheidsattest (stuk 13);
- voorlopig rijbewijs (stuk 14).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter

staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 47 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.5. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat er op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de betrokken *protection officer* tijdens het onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Noch uit het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal was verzoeker zeventien jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleeft en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen en dat van hem geen gedetailleerde informatie verwacht werd over bepaalde situeringen in de tijd. Er was ook bijstand van een tolk Pasthou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig.

Dat bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst, wordt in het verzoekschrift niet *in concreto* weerlegd. Verzoeker stelt in louter algemene bewoordingen dat geen rekening gehouden werd met zijn jonge leeftijd en kwetsbaarheid en dat het aanstellen van een voogd en de mogelijkheid tot het formuleren van opmerkingen niet voldoende is, maar laat na dit te concretiseren. Noch verzoeker, noch de advocaat en de voogd die hem bijstonden bij het commissariaat-generaal, hebben enig bezwaar geformuleerd tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Evenmin werd er na afloop van het persoonlijk onderhoud op gewezen dat verzoeker omwille van zijn leeftijd bepaalde vragen niet zou kunnen hebben beantwoord en dat hij moeite had met het geven van details of het creëren van een sluitende tijdslijn. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens dat verzoeker geenszins moeite had met het geven van details als antwoord op de hem gestelde vragen en dat hij daarnaast veelvuldig verwijst naar dagen, maanden en jaren, waardoor niet kan worden aanvaard dat verzoeker geen besef van tijd zou hebben, ook al kan hij mogelijk geen precieze data geven. Het betoog dat men in Afghanistan niet bezig is met 'tijd', is dan weer een loze stelling, temeer daar men in Afghanistan wel degelijk een kalender hanteert en men redelijkerwijze bekend is met het concept van tijdsverloop. Voor het overige toont verzoeker niet aan de hand van enig begin van bewijs aan dat hij omwille van zijn leeftijd of enige andere reden niet bij machte mag worden geacht details te verstrekken dan wel een sluitende tijdslijn te creëren.

Aldus toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is geweest in diens beoordeling van zijn bijzondere procedurele noden of dat de hem verleende steunmaatregelen niet volstonden. Hij licht overigens niet toe welke concrete steunmaatregelen hij nog bijkomend zou hebben gewenst.

2.3.8. Landeninformatie

Verzoeker hekelt doorheen het verzoekschrift dat er onvoldoende betrouwbare en nauwkeurige informatie beschikbaar is om de huidige situatie in Afghanistan in te schatten en een analyse hieromtrent te maken. De Raad is er zich van bewust dat de machtsvername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Verzoeker verklaart te vrezen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, gedood te worden door de taliban die zijn vader beschuldigden van spionage en daarna ook hem als oudste zoon zijnde. Daarnaast stellen de families van de twee omgekomen arbeiders, die bij verzoeker thuis inwoonden gedurende de bouw van hun nieuw huis, verzoekers familie verantwoordelijk voor de dood van hun familieleden en vreest verzoeker dat ze op hem wraak zullen willen nemen. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij in het vizier van de taliban zou staan. Zo slaagt verzoeker er (i) niet in een realistisch beeld te schetsen over de context van de aanval in zijn dorp omstreeks oktober-december 2017, waarbij het nieuwe huis van de familie in opbouw werd aangevallen en waarbij onder meer twee inwonende arbeiders omkwamen. Het huis van verzoeker was op zich geen doelwit van de voormalige overheid en in het huis vielen doden te bespeuren, waardoor niet kan worden ingezien waarom verzoekers vader door de taliban door deze gebeurtenis als een spion zou worden beschouwd. Dat de taliban uit de poging van verzoekers vader om het huis te renoveren twee jaar later zouden concluderen dat zijn vader een spion was en hem alsnog met dreigbrieven bedreigden, kan niet overtuigen. Verder (ii) weet verzoeker evenmin te overtuigen dat zijn vader omwille van zijn contacten met ingenieurs in het kader van zijn werkzaamheden voor de organisatie van de nationale solidariteit van spionage beschuldigd zou zijn. Zo maakte verzoeker niet aannemelijk dat zijn vader dit werk uitvoerde. De door hem voorgelegde documenten tonen niet zonder meer aan dat zijn vader betrokken was bij de organisatie, noch dat hij hierdoor in een dermate negatief daglicht kwam te staan bij de taliban dat ze hem zouden beschuldigen van spionage. Zelfs als zou zijn vader daadwerkelijk het gestelde werk hebben uitgevoerd, dan nog maakt verzoeker niet aannemelijk waarom de taliban hem plots en pas na jaren hiervoor zouden viseren. Daarnaast (iii) valt niet in te zien waarom de taliban verzoekers vader wilden vatten door eerst drie dreigbrieven te sturen en hem also de kans te geven te ontsnappen. Daar komt bij dat het volstrekt onaannemelijk is dat ze zijn vader, eens gevangen genomen, vervolgens terug vrijlieten, zij het door bemiddeling van de dorpsouderen en slechts voor twee maanden teneinde verzoeker te zoeken. Verzoeker slaagt er ook niet in aan te tonen waarom de taliban hem nog steeds wilden hebben ondanks dat ze zijn vader gevangen genomen hadden. De door verzoeker voorgelegde bevestigingsbrief van de dorpsouderen en de dreigbrief van de taliban (iv) zijn summier, hebben weinig bewijswaarde en er zitten enkele belangrijke tegenstrijdigheden tussen de brieven en verzoekers verklaringen. Verder (v) valt uit de voorliggende foto's en de video-opname onmogelijk af te leiden dat het hierop afgebeelde huis daadwerkelijk dat van verzoekers familie is, noch dat het door de taliban werd afgebroken omwille van problemen met hen. Tevens (vi) kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers bewering dat zijn vader en jongere broer momenteel ondergedoken leven in Kabul en Jalalabad omwille van het feit dat ze in het vizier zouden staan van de taliban. Evenmin (vii) slaagt verzoeker erin aannemelijk te maken dat zijn familie ernstige problemen zou ondervinden met de familie van de in hun huis omgekomen arbeiders en dat hij vijf jaar na deze gebeurtenis nog een persoonlijke vrees zou hebben.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift niet verder komt dan het grotendeels volharden in eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het opwerpen van vergoelijkungen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen in een ander daglicht die leiden tot de conclusie dat verzoeker zijn vrees voor vervolging jegens de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.3.9.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen vrees voor vervolging door de taliban aannemelijk heeft gemaakt. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat het asielrelaas van verzoeker niet aannemelijk is en sluit zich daarvoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

Zo slaagt verzoeker er vooreerst niet in een realistisch beeld te schetsen over de context van de aanval van de voormalige overheid in zijn dorp Noorbikhel, in de regio Ab Zangani, in de periode oktober tot december 2017, waarbij het nieuwe huis in opbouw van zijn familie werd aangevallen en twee inwonende arbeiders omkwamen en waarvoor verzoekers vader naderhand van spionage zou beschuldigd worden door de taliban. Dit wordt als volgt onderbouwd in de bestreden beslissing:

“U verklaarde hierover immers dat de overheid zo’n zes jaar geleden, in de herfst toen de hasjplanten al hoog stonden, omstreeks elf uur ’s avonds, met vliegtuigen kwamen en ook naar jullie huis gingen (CGVS, p. 19-20). Hoewel u zelf blijkbaar niet in staat bent om zelfs een jaartal te plakken op dit incident, kan op basis van uw overige verklaringen bepaald worden dat deze gebeurtenis moet hebben plaatsgevonden in 2017. Op basis van uw overige verklaringen kreeg uw vader twee jaar later (dus in 2019) immers de dreigbrieven van de taliban en verliet u daarop drie dagen later het land waarbij u een jaar onderweg was tot uw aankomst in België in het najaar van 2020 (CGVS, p. 17 & 25) daags voor de registratie van uw verzoek om internationale bescherming d.d. 14 oktober 2020 (Verklaring DVZ, d.d. 2 april 2021, punt 33). Voorts blijkt ook dat cannabis in Afghanistan wordt geoogst tussen oktober en december, waardoor aangenomen kan worden dat de aanval waarover u spreekt aldus heeft plaatsgevonden in de periode oktober tot december 2017. U gaf zelf aan dat de arbeiders niet het doelwit waren aangezien de overheidstroepen kwamen voor de taliban die in het huis van een metaalbewerker een gevangenis hadden (CGVS, p. 20) en alzo was jullie huis op zich geen doelwit, maar aangezien het huis wel op de gevolgde weg van de overheidstroepen lag, werd iedereen onderweg doodgeschoten (CGVS, p. 20). In die context kan hoegenaamd niet worden ingezien waarom de taliban uw vader door deze gebeurtenis als spion zouden beschouwen. Integendeel, ook in het huis van uw vader vielen er volgens u doden te betreuren (CGVS, p. 21) waardoor het nog minder aannemelijk is dat uw vader als spion zou worden aangemerkt. Dat uw vader naar Jalalabad ging om cement en metaal te halen (CGVS, p. 21) past geheel binnen de renovatie van het huis hetgeen de taliban ook moeten hebben geweten. Dat zij uit de poging van uw vader om jullie huis te renoveren twee jaar later zouden concluderen dat uw vader een spion was en hem alsnog met dreigbrieven bedreigden kan dan ook absoluut niet overtuigen.”

Deze bevindingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker kan hieraan geen afbreuk doen door in het verzoekschrift aan te voeren dat de verwerende partij naliel rekening te houden met enkele van zijn volgens hem belangrijke verklaringen en dat het de combinatie was van verschillende elementen die ervoor zorgde dat de taliban wantrouwig waren. Immers, in de door verzoeker zelf geschetste context waarin wordt aangegeven dat de arbeiders niet het doelwit waren van de overheid, maar wel de taliban die zich overigens verschuilden in de boomgaard naast het huis van verzoeker, en dat de arbeiders in zijn huis werden doodgeschoten door de overheid, kan niet redelijkerwijze worden ingezien waarom de taliban verzoekers vader hiervoor twee jaar later zouden beschuldigen van spionage en hem dreigbrieven zouden sturen. Verzoekers betoog in het verzoekschrift overtuigt niet van het tegendeel. Door een loutere herhaling van enkele van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en een *post factum* poging tot vergoelijking, doet hij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing omtrent deze verklaringen gedane, aanneembare vaststellingen.

Vervolgens weet verzoeker evenmin te overtuigen dat zijn vader omwille van zijn contacten met ingenieurs in het kader van zijn beweerde werkzaamheden voor de organisatie van nationale solidariteit van spionage beschuldigd zou zijn. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt geconsidereerd:

“U maakte in de eerste plaats niet eens aannemelijk dat uw vader dit werk uitvoerde. Het document van de organisatie voor nationale solidariteit dat u voorlegde (CGVS, p. 14), geeft aan dat er een project rond waterpompen is geweest, doch uw vaders naam wordt hierin niet vermeld. Het andere document heeft betrekking op een bankrekening (CGVS, p. 14). Hierbij wordt de naam van uw vader wel vermeld, doch uit dit document blijkt niet dat deze rekening iets te maken heeft of had met het project van de organisatie voor nationale solidariteit. Bijgevolg kunnen deze documenten niet zonder meer aantonen dat uw vader betrokken was bij de organisatie, noch dat hij hierdoor dermate in een negatief daglicht kwam te staan bij de taliban dat ze hem zouden beschuldigen van spionage. Hoe dan ook, zelfs al was hij betrokken bij het project, gaf u in deze zelf aan dat het document dateert van meer dan dertien jaar geleden alsook dat de taliban geen problemen hadden met het project op zich (CGVS, p. 22). Behalve dat u niet aantoont dat uw vader actueel nog betrokken was bij een project voor de nationale solidariteit, is hoe dan ook frappant dat hij gedurende jaren kon weigeren geld te doneren aan de taliban alvorens ze in 2017 plots op de proppen komen met de dreigbrieven. Temeer omdat de taliban zeer actief waren in Nangarhar en ook in het district Hesarak

waardoor aangenomen kan worden dat ze in de mogelijkheid waren veel eerder in te grijpen indien zij uw vader als een opstandige beschouwden. Ook uit uw eigen verklaringen komt naar voren dat uw vader regelmatig negatieve contacten had met de taliban waarbij ze hem geld, onderdak, eten of vervoer vroegen, hetgeen hij klaarblijkelijk telkenmale kon blijven weigeren (CGVS, p. 21-22) waardoor het des te meer verwonderlijk is dat de taliban plots en pas na jaren uw vader zouden viseren. U slaagt er dan ook geenszins in om een geloofwaardig beeld te scheppen van de door de taliban aan uw vader toegeschreven opstandigheid in de door u geschetste context.”

Ter staving van de beweerde werkzaamheden van zijn vader legt verzoeker twee documenten neer, te weten een attestering van een project en een document betreffende een bankrekening (administratief dossier, map documenten, stuk 9-10). Uit de attestering blijkt louter dat er in een bepaald dorp in de provincie Nangarhar een project rond waterpompen overeenkomstig de regels van het nationaal solidariteitsprogramma heeft plaatsgevonden en werd uitgevoerd. In dit summier document wordt op geen enkele manier verwezen naar verzoekers vader, laat staan naar diens werkzaamheden in het kader van dit specifieke project. In het volgens de vertaling niet goed leesbare document omtrent bankverrichtingen staat dan wel de naam van verzoekers vader opgetekend, doch hieruit kan op generlei wijze worden afgeleid dat verzoekers vader loon zou ontvangen hebben van de organisatie van nationale solidariteit. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Bijgevolg schaart de Raad zich achter de vaststelling dat betreffende documenten niet zonder meer aantonen dat verzoekers vader betrokken was bij de organisatie van nationale solidariteit, noch dat hij hierdoor dermate in een negatief daglicht kwam te staan bij de taliban dat ze hem zouden beschuldigen van spionage.

Daarnaast slaagt verzoeker er niet in met overredende argumenten te verklaren waarom de taliban plots en pas na jaren zijn vader zouden viseren omwille van opstandigheden, zoals in de bestreden beslissing genoegzaam wordt toegelicht en onderbouwd, verwijzende naar de zeer actieve taliban in verzoekers district en de regelmatige negatieve ervaringen van zijn vader met de taliban. Verzoeker slaagt er met zijn blote *post factum* vergoelijking in het verzoekschrift, dat zijn vader er jarenlang mee kon weg komen omdat de taliban toen over voldoende hulp beschikten, niet in de opmerkelijke gang van zaken en het pas zeer laat beschuldigen van opstandigheid te verklaren, laat staan te weerleggen.

Verder is de werkwijze van de taliban in de door verzoeker zelf geschetste context geheel niet overtuigend. De commissaris-generaal merkt in dit verband, steunend op verzoekers verklaringen, terecht het volgende op:

“Hier kan daarenboven nog aan worden toegevoegd dat niet in te zien valt waarom de taliban uw vader wilden vatten door eerst drie dreigbrieven sturen. Immers gaven ze hem zo de kans om aan hen te ontsnappen, hetgeen uw vader dan ook deed (CGVS, p. 21). Indien de taliban uw vader daadwerkelijk wilden berechten voor de zogenaamde spionageactiviteiten waarvan ze hem beschuldigden, dan konden ze hem initieel simpelweg vatten. De man was immers gewoon thuis (CGVS, p. 15). Bovendien is het volstrekt onaannemelijk dat ze uw vader, eens ze hem dan toch gevangen konden nemen (CGVS, p. 23), vervolgens terug vrijlieten, zij het weliswaar door bemiddeling van de dorpsouderen en slechts voor de duur van twee maanden teneinde u te zoeken (CGVS, p. 17). Gegeven uw bewering dat uw vader reeds eerder van hen was weggevlucht, is het allesbehalve plausibel dat de taliban uw vader nogmaals zouden vrijlaten indien ze werkelijk van plan waren hem te doden. Aansluitend hierop is het ook hoogst bedenkelijk dat de taliban uw vader, die ze beschuldigden van spionage en daarom wilden doden, zouden hebben vrijgelaten louter om u te zoeken (CGVS, p. 5, p. 7, p. 17). Hij was immers toch hun initiële doelwit. U was enkel de zoon die hen niet wilde vertellen waarheen uw vader de eerste keer gevlucht was (CGVS, p. 17). Er valt in deze context niet in te zien met welk doel de taliban voor uw vader aanzienlijke middelen aanwendden door hem ongeveer een jaar lang gevangen te houden – en dus te onderhouden – om hem vervolgens zomaar vrij te laten met als doel de vangst van een minderjarige zoon van hun gevangene spionverdachte. Zelf kan u hier ook geen overtuigende verklaring voor geven, wel in tegendeel. Gevraagd naar de reden waarom de taliban u nog steeds wilden hebben ondanks dat ze uw vader hadden gevangen genomen, kwam u in uw verklaringen niet verder dan te stellen dat ze wilden dat zijn oudste zoon werd teruggehaald om hem te berechten (CGVS, p. 23). Gevraagd waar ze u dan van beschuldigden, stelde u nogmaals dat u de oudste zoon was, dat u ook van spionage beschuldigd werd en dat u uw vader niet had teruggevonden nadat ze u dit gevraagd hadden (CGVS, p. 23). Vervolgens gevraagd waarom u dan werd beschuldigd van spionage, kan u slecht aangeven dat u de oudste zoon was (CGVS, p. 23). Dergelijke vage antwoorden overtuigen allerminst. In de context van uw relaas zouden de taliban er dus ook vanuit gegaan zijn dat uw vader u werkelijk zou gaan zoeken, zou aantreffen en zich samen met u bij zou aanbieden om de spionage te bekennen met alle gevolgen van dien. Ook de dorpsouderen zouden zich deze bedenking gemaakt moeten hebben. U geeft aan dat ze zich maar moeilijk borg wilden of konden stellen (CGVS, p. 23) en dat ze zelf werden bedreigd nadat uw vader na twee maanden niet terugkeerde (CGVS, p. 23), doch enige garanties waren er klaarblijkelijk niet verbonden aan hun bemiddeling met de taliban en alles berustte op het vertrouwen van de taliban in de ouderen en van de ouderen in uw vader (CGVS, p. 23) hetgeen voor beide partijen op zijn minst zeer naïef overkomt.”

Door in het verzoekschrift aan te voeren dat het eerst sturen van dreigbrieven de normale handelswijze is van de taliban, dat zij daarmee de kans geven aan de persoon om zich eerst vrijwillig te melden, dat zijn vader een hoge prijs betaalde voor het negeren van de waarschuwingen, dat hij vrij kwam onder voorwaarden en bemiddeling van de dorpsouderen en dat het algemeen geweten is dat de taliban zich wenden tot de oudste zoon, herhaalt hij slechts een deel van zijn relaas en uit hij daarbij slechts veronderstellingen zonder deze ook maar enigszins concreet te maken of te staven, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden geacht. Er dient in dit verband te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming heeft gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval de situatie anders is dan hetgeen *normaliter* kan worden verwacht, *quod non in casu*. Hij laat echter na zijn loutere beweringen *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs.

Voorts kan uit het loutere feit dat verzoeker getracht heeft zijn relaas te staven met tal van documenten, foto's en een videofragment in het licht van de medewerkingsplicht geenszins afgeleid worden dat zijn relaas ook aannemelijk is. Het loutere feit dat stukken worden voorgelegd leidt er niet *ipso facto* toe dat ze ook de waarachtigheid van de verklaringen aantonen.

Wat betreft de neergelegde bevestigingsbrief van de dorpsouderen en de dreigbrief van de taliban (administratief dossier, map documenten, stuk 11-12), schaaft de Raad zich achter volgende overwegingen in de bestreden beslissing die ertoe leiden dat deze documenten geen afbreuk doen aan de voorgaande bevindingen:

“Waar u uw asielrelaas trachtte te staven met een recente bevestigingsbrief van de dorpsouderen en een recente dreigbrief van de taliban (CGVS, p. 14-15), wijst het CGVS erop dat documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien staat in de brief van de maliks niet vermeld wanneer en waarom uw vader en uzelf gezocht werden door de taliban en wordt ook de voorafgaande aanval van de overheid noch het feit dat de taliban nadien jullie huis zouden hebben vernietigd in de brief vermeld (vertaling brief maliks). Ook in de talibanbrief staat slechts vermeld dat jullie zich de volgende dag moeten aanbieden (vertaling dreigbrief) maar wordt verder niets vermeld over de redenen waarom. Voorts blijkt uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. De geloofwaardigheid van uw relaas en de voorgelegde brieven komt overigens verder op de helling te staan omwille van enkele pertinente tegenstrijdigheden tussen de brieven en uw verklaringen. De brief van de mails is namelijk gedateerd op 25/9/1442 (Islamitische kalender) hetgeen overeenkomt met 7 mei 2021. De brief van de taliban is dateert op 25/10/1442 (Islamitische kalender) hetgeen overeenkomt met 6 juni 2021. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat uw vader na uw vertrek enkele dagen was ondergedoken vooraleer hij werd gevangen genomen en ongeveer of iets meer dan een jaar werd vastgehouden (CGVS, p. 22) vooraleer hij werd vrijgelaten tijdens de ramadan van 2021. In het licht dat u in de herfst van 2019 Afghanistan verlaten hebt, dat uw vader na enkele dagen werd gevangengenomen en dat dit ongeveer een jaar duurde (CGVS, p. 22), dient te worden vastgesteld dat hij moet zijn vrijgekomen in het najaar van 2020 en niet tijdens de ramadan van 2021, die plaatsvond van 12 april tot 12 mei. Verder geven de taliban in de brief d.d. 25/10/1442 (= 6 mei 2021) aan dat u en uw vader zich de volgende dag moeten aanbieden. Indien nog zou worden aangenomen dat uw vader tijdens de ramadan van 2021, die plaatsvond van 12 april tot 12 mei, werd vrijgelaten gedurende twee maanden, zou dit inhouden dat hij minstens tot 12 juni 2021 de tijd kreeg om u te zoeken en te vinden. Aldus kunnen uw verklaringen niet in overeenstemming gebracht worden met de inhoud van de door u voorgelegde brieven. Er wordt niet verwacht dat u de gebeurtenissen na uw vertrek tot op de dag kan situeren maar wel dat u deze enigszins coherent kan situeren in de tijd. De vaststelling dat u hier hoegenaamd niet in slaagde, doet manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen. De door u voorgelegde dreigbrief en bevestigingsbrief doen aldus geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw motieven, maar bevestigen deze integendeel.”

Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat de verwerende partij de kwestieuze documenten niet zorgvuldig en ernstig zou hebben beoordeeld. Verzoeker kan zich niet verschuilen achter de mogelijkheid dat hij zich heeft vergist bij het inschatten van de tijdstippen waarop de gebeurtenissen zich afspeelden om het geheel van bovenstaande redenen op grond waarvan wordt besloten dat de referentiebrief van de dorpsouderen en de dreigbrief van de taliban de niet aannemelijkheid van het asielrelaas niet vermogen om te buigen, te verklaren, laat staan te weerleggen. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat omwille van zijn leeftijd of enige andere reden van hem geen coherente en bij benadering correcte tijdsaanduidingen mogen worden verwacht. Door *post factum* aan te geven dat er ergens een foutje sloop in zijn inschattingen en dat zijn vader aldus tijdens de ramadan van 2021 en niet die van 2020 moet zijn vrijgelaten, merkt de Raad op dat nergens wordt weerhouden dat verzoeker zou hebben verklaard dat zijn vader tijdens de ramadan van 2020 werd vrijgelaten. Overigens dient erop te worden gewezen dat verzoeker zelf uitdrukkelijk aangaf dat zijn vader

werd vrijgelaten “25 van de ramadan van vorige jaar 2021” (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 24).

Verder blijkt uit de voorliggende brief van de taliban dat verzoeker en zijn vader zich zouden moeten aanbieden op 7 juni 2021, zijnde aldus vóór het verstrijken van de aan verzoekers vader gegeven termijn van twee maanden. Verzoeker erkent dit ook maar werpt op dat het gaat om slechts een week vroeger dan de opgegeven termijn, wat volgens hem niet kan verwonderen daar men in Afghanistan niet met de tijd bezig is zoals men dat in België wel is. De Raad merkt op en herhaalt dat het betoog dat men in Afghanistan niet bezig is met ‘tijd’ een loze stelling is, temeer daar men in Afghanistan wel degelijk een kalender hanteert en men redelijkerwijze bekend is met het concept van tijdsverloop. Dit blijkt temeer uit het persoonlijk onderhoud waar kan worden vastgesteld dat verzoeker verwijst naar dagen, maanden en jaren, waardoor niet kan worden aanvaard dat verzoeker geen besef van tijd zou hebben. Bovendien gaf verzoeker zelf aan dat de taliban zijn vader een *deadline* van twee maanden hadden gegeven. Hiermee wijst hij zelf op deze *deadline*-periode en kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de taliban verzoekers vader de tijd zouden hebben gegeven om zich aan zijn voorwaarde te houden. Tot slot weze herhaald dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat zijn vader werd vrijgelaten “25 van de ramadan van vorige jaar 2021”, waardoor hij niet in het begin van de ramadan zou zijn vrijgelaten en hem bijgevolg hoegenaamd geen termijn van twee maanden werd geboden om zijn voorwaarde te vervullen.

In verband met de beweringen van de inbeslagname van het nieuwe huis van zijn familie en dat zijn moeder, broers en zussen in tenten in het dorp leven wordt door de commissaris-generaal als volgt opgemerkt:

“Waar u voorts nog beweerde dat jullie oude huis door de taliban werd afgebroken, dat jullie nieuw gebouwde huis door de taliban in beslag werd genomen en dat uw moeder, broers en zussen momenteel in tenten in het dorp leven (CGVS, p. 7 & p. 19) en u ter staving verschillende foto’s en een videopname overmaakt van zowel uw familieleden en het (afgebroken) huis, dient te worden opgemerkt dat op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen, geconcludeerd moet worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze door u voorgehouden problemen met de taliban. Voor wat betreft de foto’s en het videofragment die u hebt voorgelegd (CGVS, p. 13-14), dient te worden vastgesteld dat de foto’s en de video-opname slechts een huis of restanten hiervan tonen. Hieruit valt onmogelijk af te leiden dat het op de foto afgebeelde huis daadwerkelijk dat van jullie is, noch dat het door de taliban werd afgebroken omwille van jullie problemen met hen. Bijgevolg vermogen deze foto’s en het videofragment niet om een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen.”

Door te betogen dat hij niet weet op welke andere manier, naast het overmaken van foto’s en video’s, hij dan wel had kunnen bewijzen dat zijn huis vernield is, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de hierboven weergegeven overwegingen in verband met de tekorten van de foto’s en video’s om aan te tonen dat het daarop afgebeelde huis werkelijk dat van zijn familie is, laat staan dat het nieuwe huis in beslag werd genomen door de taliban en dat zijn moeder, broers en zussen in tenten in het dorp leven. Verder is het niet de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen of om aanwijzingen te geven hoe deze te verhelpen.

Vervolgens schaaft de Raad zich achter volgende pertinente overweging in de bestreden beslissing:

“Op basis van het geheel van bovenstaande argumentatie kan tevens besloten worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw vader en jongere broer momenteel ondergedoken leven in Kabul en Jalalabad omwille van het feit dat ze in het vizier zouden zijn van de taliban (CGVS, p. 7). Dat u tal van foto’s voorlegt waarop uw moeder, zussen en overige broers staan afgebeeld alsook een oudere foto waarop uw broer D. M. wel nog staat afgebeeld, veranderen deze conclusie niet. Immers het gegeven dat uw vader niet op de doorgestuurde en voorgelegde foto’s staat, houdt niet in dat hij ook ondergedoken zou leven laat staan om welke reden dit zou zijn.”

Door aan te halen dat zijn vader, jongere broers en zussen het niet makkelijk hebben en dat zij via de landbouwgronden kunnen voorzien in hun basisbehoeften, doet verzoeker aan het voorgaande op generlei wijze afbreuk.

Tot slot wordt in verband met verzoekers bewering, dat zijn familie tevens ernstige problemen zou ondervinden met de familie van de in hun huis omgekomen arbeiders, op goede gronden op het volgende gewezen in de bestreden beslissing:

“Evenmin slaagde u er in om aannemelijk te maken dat uw familie ernstige problemen zou ondervinden met de familie van de in jullie huis omgekomen arbeiders. U linkte deze problemen met de families van de arbeiders immers uitdrukkelijk aan uw niet aannemelijk gemaakte problemen met de taliban daar u verklaarde dat deze families samen met de taliban naar uw huis kwamen en uw familie van spionage

beschuldigden (CGVS, p. 24, 25). Aldus kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan deze voorgehouden problemen met de families van de arbeiders. Ten overvloede kan niet worden ingezien waarom deze families uw familie zouden verwijten onvoldoende bescherming te hebben geboden aan de arbeiders terwijl u tegelijkertijd beweert dat het om een grootscheepse overheidsoperatie ging waarbij vele taliban en ook burgers het leven lieten (CGVS, p. 17), waarvoor de overheid zich excuseerde (CGVS, p. 20). In die context kan het niet overtuigen dat uw streekgenoten die ongetwijfeld op de hoogte zijn van de context en het gevaar van dergelijke overheidsoperaties een dergelijk verwijt zouden uiten. Dat u ruim vijf jaar na deze gebeurtenis nog een persoonlijke vrees zou hebben voor de familieleden van de slachtoffers heeft u dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.”

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat de commissaris-generaal geen beoordelingsfout maakte door te oordelen dat aan de problemen van verzoekers vader met de taliban geen geloof kan worden gehecht en waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan de hieraan gelinkte problemen met de families van de arbeiders die in verzoekers huis zijn omgekomen. Bovendien komt in de voorgaande overweging duidelijk naar voren waarom niet kan worden ingezien waarom deze familie verzoekers familie, laat staan verzoeker zelf vijf jaar na de gebeurtenis, waarbij de arbeiders omkwamen, verantwoordelijk zouden houden. Verzoeker brengt hier geen enkel concreet en dienstig verweer tegenin.

Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde en nog niet eerder aan bod gekomen documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoeker legt bij zijn aanvullende nota zijn Afgaans paspoort neer (stuk 3). De Raad merkt op dat verzoekers identiteit noch door de verwerende partij, noch door de Raad wordt betwist. Voor het overige verduidelijkt verzoeker niet wat hij met het voorleggen van zijn Afgaans paspoort, andere dan het bevestigen van zijn identiteit, wil bewerkstelligen.

Wat betreft verzoekers verzoek tot humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat hij door middel van zijn aanvullende nota neerlegt samen met de bijlagen (stuk 1 - 2), merkt de Raad op dat hij zich te dezen en in het kader van onderhavig beroep tegen de *in casu* bestreden beslissing niet uitspreekt over een aanvraag tot machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden in de zin van voornoemd wetsartikel. De Raad beschikt *in casu* over een gebonden bevoegdheid en gaat enkel na of er in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.3.9.3. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift daarnaast op zijn situatie als ‘verwesterde’ Afgaan na de machtsvername door de taliban.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factore* regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsvername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada, als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten, ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijke middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en *up-to-date* informatie over het land te krijgen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto*administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de-factostaatsinstellingen* (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24). Het MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 20), streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 94, 101; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de-facto*autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de *American University of Afghanistan* hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de-facto*autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de-facto*autoriteiten de zogenaamde 'moraliteitswet' aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek wordt geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van een gedragscode voor het MPVPV-personeel wordt uiteengezet. De voormelde wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten, zoals de verplichting voor vrouwen om niet naar vreemde mannen te kijken; evenals kledijvoorschriften voor vrouwen, bij voorkeur de *burka*, en voor mannen, zoals het verbod van westerse kapsels en het scheren van een baard, korter dan de voorgeschreven lengte. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet-bidden, het niet-deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren; het verbod op muziek afkomstig van bijeenkomsten of de woning en ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Voorts bepaalt de wet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd -

nationale en internationale ngo's moeten hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, voor vrouwen is het verboden om voor VN-agentschappen te werken, universitaire scholing voor vrouwen is geschorst, schoonheidssalons moeten sluiten en het vieren van Valentijn moet worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 24).

De *de-facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de-facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de-facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van het MPVPV, hebben volgens UNAMA bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van *de-facto* autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis, wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties, en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de-facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 47).

Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het groot aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc* beslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de *de-facto* politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban, alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken, maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden.

(Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de-factore* regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen, die na de overname waren gevlucht, op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens *Der Spiegel* werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 44- 45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kabul zeer grondig en hebben *de-facto*immigratieambtenaren lijsten van gezochte personen, waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een *mullah* over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de-facto*autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel het geval kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June

2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Bronnen geven ook aan dat individuen, die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en er wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina', kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, mei 2024, p. 57-61).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat de commissaris-generaal naliet om zijn situatie (als 'verwesterde' Afghaan) na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren, gaat hij voorbij aan de volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing:

"Uw advocate haalde aan het einde van het persoonlijke onderhoud bij het CGVS aan dat u reeds twee jaar in België woont, dat u bent geïntegreerd in de samenleving, de gewoontes hebt opgepikt en dat er niet aan uw verwestering kan getwijfeld worden waarbij ze enerzijds verwijst naar uw kledij, uiterlijk, haarstijl, het gegeven dat u goed Frans spreekt, dat u naar een gewone school gaat en dat u graag fietst waardoor re-integratie in de Afghaanse samenleving onmogelijk is geworden (opmerkingen advocaat, CGVS, p. 27). Anderzijds verwijst ze naar niet verder geconcretiseerd onderzoek waaruit zou blijken dat verwesterde

Afghanen bij terugkeer problemen hebben met de Afghaanse samenleving alsook dat de talibansamenleving terugkeerders zou uitstoten. Hierbij dient vooreerst te worden aangestipt dat uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Vooreerst kan in deze worden opgeworpen dat u verwestering of het feit dat u ten gevolge van uw verblijf in België onmogelijk kan terugkeren naar Afghanistan, niet zelf aanhaalde wanneer u gevraagd werd naar uw vrees bij terugkeer (CGVS, p. 18). Pas nadat uw advocate hierover begon en het CGVS u hierop wees, vermeldde u een dergelijke problematiek (CGVS, p. 28). Uw eerdere stilzwijgen wat dit betreft, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze vrees reeds danig. Daarnaast haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo werd u, naar aanleiding van de opmerkingen van uw advocate, gevraagd of u het concept verwestering kende. U antwoordde hierop dat uw kledij en haarstijl veranderd zijn en dat dagelijkse dingen anders zijn waarbij u als voorbeeld aangeeft dat u in België in aanwezigheid van vrouwen kan vertoeven (CGVS, p. 28). Er werd tevens gevraagd welke problemen u hierdoor bij terugkeer zou hebben en u verklaarde hierover dat de taliban zal denken dat u ongelovig bent geworden. Gevraagd waarom u dat denkt, geeft u slechts aan dat het zo zal zijn, dat jongeren die muziek willen luisteren hun geheugenkaart inslikken en dat anderen die hun baard scheren of geen hoofddeksel dragen, geslagen worden (CGVS, p. 28). Dergelijke verwijzingen zijn op zich niet voldoende is om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. Ook gevraagd naar andere zaken behalve kledij en uiterlijk, geeft u slechts aan dat uw broek omhoog moet, dat u geen muziek mag luisteren of u niet anders mag kleden, dat meisjes geen school hebben, niet bloot zijn en een hoofddoek moeten dragen (CGVS, p. 28). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont echter niet aan dat uw veranderingen omwille van uw verblijf in België dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er aldus niet in geslaagd aan te tonen dat uw leefwereld dermate op het westen zou georiënteerd zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.”

Verzoeker duidt geenszins hoe de verwerende partij naliет zijn situatie na de machtsovername grondig te analyseren. De Raad wijst er verder op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het commissariaat-generaal is om het gehoor te 'sturen'. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en dat hij via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen inzake deze vrees kon voorleggen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan, ongeveer in september 2019, net geen vijftien jaar was en dat hij op het moment dat hij in België is aangekomen, zijnde op 29 september 2020, op enkele dagen na zestien jaar oud was. Verzoeker bevindt zich vijf jaar buiten Afghanistan. Hij heeft heden de leeftijd van twintig jaar en verblijft vier jaar in België. Verzoekers leeftijd wordt niet betwist.

De duur van zijn verblijf in België sinds september 2020, *in casu* vier jaar en enkele maanden, is niet dermate lang dat kan worden aangenomen dat verzoeker door dit tijdsverloop dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker was weliswaar nog minderjarig toen hij Afghanistan verliet, doch – gelet op de concrete omstandigheden van huidige zaak – wordt niet aangetoond dat deze omstandigheid op zich zou maken dat hij zich niet langer kan conformeren aan de Afghaanse normen en waarden, zoals vormgegeven door de taliban. Gelet op zijn leeftijd kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan ook al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen en dat hij er een belangrijk deel van zijn puberteit, die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, heeft doorgebracht. Hierbij komt dat hij verklaarde dat zijn moeder, broers (met uitzondering van één) en zussen nog steeds in hetzelfde dorp wonen, volgens zijn verklaringen in tenten, dat hij nog in contact staat met zijn moeder alsook zijn vader van wie hij verklaarde dat deze zich samen met een jongere broer voor de taliban verstoopt in Nangarhar en Kabul en dat hij nog vier nonkels heeft waarvan er twee in zijn dorp wonen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Niettegenstaande verzoeker ter terechtzitting aangaf op heden geen contact meer te hebben met familieleden in Afghanistan, toont hij hiermee niet aan dat (bepaalde van) zijn familieleden niet langer in Afghanistan en/of zijn regio van herkomst verblijven zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij nog steeds kan beschikken over een familiaal netwerk in Afghanistan. Waar verzoeker aangeeft dat het niet eenvoudig is te achterhalen hoe de situatie op dit moment is voor zijn familie en dat zijn ouders willen vermijden dat hij zich zorgen over hen maakt, herhaalt de Raad dat verzoeker verklaarde in het verleden en na zijn aankomst in België regelmatig met hen in contact te hebben gestaan. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan niet worden aangenomen dat

verzoeker, na een verblijf van vier jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn.

Verzoeker slaagt er niet in *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofde sprake is van aangenomen Belgische of Europese waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd. De documenten die hij neerlegt volstaan evenmin om tot die vaststellingen te komen (verzoekschrift, stuk 19 en aanvullende nota, stukken 2-14). Verzoeker legt verschillende attesten neer van schoolinstanties, zijn werkgever, zijn voormalig sociaal assistent en het gastgezin waar hij in 2021-2022 regelmatig mee in contact was. Daarnaast legt hij een loonbrief, huurovereenkomst, documenten in verband met zijn voorlopig rijbewijs en enkele foto's over vrijetijdsbeleving in België neer. Uit deze stukken en de toelichting in de aanvullende nota blijkt dat verzoeker een gewaardeerde leerling was en zich enorm inspande om de Franse taal te leren, dat hij in 2024 gestart is met lessen Nederlands, dat hij sinds oktober 2022 en thans middels een contract van onbepaalde duur tewerkgesteld is bij *Burger King*, tot tevredenheid van de werkgever die verzoeker omschrijft als steeds gemotiveerd, verantwoordelijk, stressbestendig, vriendelijk en een meerwaarde voor het team en dat hij op het werk aanwezig was toen Sinterklaas langskwam. Verder blijkt uit de voorliggende stukken dat verzoeker sinds anderhalf jaar een appartement huurt in Oostende, zoals ter terechtzitting verduidelijkt met andere Afghanen, dat hij in maart van dit jaar zijn voorlopig rijbewijs heeft behaald, een keer heeft gevoetbald, met een niet nader gespecificeerde vrouw een maaltijd heeft genuttigd en op twee foto's staat afgebeeld met twee opnieuw niet nader gespecificeerde vrouwen en zonder enige verdere duiding. In de getuigenissen van zijn voormalige sociaal assistente en diens ouders, die in de jaren 2021-2022 twee maal per maand als gastgezin voor verzoeker fungeerden, komt naar voren dat verzoeker bij zijn gastgezin deelnam aan activiteiten en dat hij geapprecieerd werd voor zijn vriendelijkheid, beleefdheid en wil om te integreren. Zijn voormalige sociaal assistente getuigt dat verzoeker in het opvangcentrum steeds bereidwillig was om hulp te bieden, o.a. door te vertalen en steun te verlenen en dat hij steeds nieuwsgierig was om België in zijn diverse aspecten te ontdekken, dat zij op heden nog in contact met hem staat, dat hij een belangrijk sociaal netwerk heeft opgebouwd en dat dit alles getuigt van een belangrijke mate van integratie. Ter terechtzitting drukt verzoeker zich vlot uit in het Frans en in mindere mate het Nederlands. Hoewel het geheel van deze documenten en vaststellingen verzoekers inzet op school, de arbeidsmarkt en interesse in het leren van de Franse en Nederlandse taal aantonen en kunnen getuigen van een bepaalde wil om zich aan te passen aan de omstandigheden van zijn verblijf en om in België te integreren, hetgeen zeker en vast lovenswaardig is, zijn deze op zich niet voldoende om aan te nemen dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. De bijgevoegde documenten geven geen enkele concrete en persoonlijke invulling aan zijn beweerde westerse waarden en normen. Waar in de getuigenissen van zijn voormalige sociaal assistente en diens ouders, zijn vroeger gastgezin bij wie hij thans niet langer langsgaat wegens te ver weg zoals verduidelijkt ter terechtzitting, wel hints worden gegeven van verzoekers integratie en interesse in de ontdekking van België waaronder de keuken en architectuur, stipt de Raad aan dat wat hierin wordt uiteengezet te summier is en de nodige concretisering en invulling ontbeert om te gewagen dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigengemaakt, dermate dat hij bij terugkeer zich niet meer zou willen of kunnen conformeren aan de huidige Afghaanse maatschappij. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijk geeft van activiteiten, een gedrag, uiterlijk of geuite meningen die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Tevens kan uit het enkele gegeven dat verzoeker hier een sociaal leven kent op zich niet blijken dat er sprake is van een (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding en dat hij om deze reden bij terugkeer zou worden vervolgd. De voorliggende documenten en foto's tonen niet aan welke de waarden en normen zijn die hij zou hebben aangenomen en die hem zouden blootstellen aan een risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Voorts is de Raad van oordeel dat de omstandigheden, zoals in het verzoekschrift aangehaald, dat verzoeker intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft en in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, niet meer zijn dan louter niet-gestaafde en niet-gespecificeerde beweringen die bovendien onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens aan dat het voor hem intussen compleet normaal is om conversaties te hebben met vrouwen, om naar hen te luisteren en hun mening te waarderen, wat in Afghanistan onmogelijk is en tot bestraffing kan leiden. Waar kan worden aangenomen dat verzoeker, onder meer door sociaal contact met vrouwen, wat ook blijkt uit drie van de door hem neergelegde foto's, zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België en tracht actief deel te nemen aan de Belgische samenleving, kan niet blijken dat zijn ingesteldheid en gedragingen dermate veranderd zijn onder invloed van

de alhier geldende regels en omgangsvormen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou weten hoe zich te gedragen of van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zijn gedrag aanpast aan de thans in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, onder meer op het vlak van omgang met vrouwen.

Verzoeker brengt *in casu* onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij zich gebruiken en gewoonten heeft eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan.

Verzoeker werkt verder niet concreet uit waarom zijn herkomst uit de provincie Nangarhar, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen, gelet ook op het familiaal netwerk dat verzoeker nog heeft in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Wat betreft het betoog van verzoeker over leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie inzake stigmatisering in de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker, die tot voor kort nog contacten onderhield met zijn familie, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie. Verzoeker brengt met zijn betoog in zijn aanvullende nota omtrent de aangenomen recente "*morality law*" evenmin elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Dat hij niet voldoende vertrouwd zou zijn met de inhoud van deze wet, wordt dan weer *prima facie* tegengesproken door de onderbouwing in de aanvullende nota.

De Raad herhaalt verder dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Inzake de verwijzing naar 's Raads rechtspraak dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

2.3.9.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat het verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.9.5. De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

2.3.10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.10.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.10.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupctie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door de commissaris-generaal worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de

Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Op basis van de geactualiseerde landeninformatie, aangebracht door de verwerende partij, met name de EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van november 2024, dringt zich heden eenzelfde conclusie op.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011. Het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Tevens wordt in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een abrupt einde heeft gemaakt aan de buitenlandse hulp die aan Afghanistan geboden werd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, waaronder het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient nogmaals in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de precaire toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.3.10.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en het *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjsher.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de-facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de-facto* autoriteiten als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers -, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiietische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de-facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”). Het UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat het gegeven dat hij “*een jonge man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft*” het risico voor hem om slachtoffer te worden van ernstige schade versterkt.

Zijn uitgebreide citaten aangehaald in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota en waarvan hij meent dat deze recenter zijn, liggen in lijn met voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie en zijn niet van die aard om diezelfde vaststellingen te ontkrachten.

In zoverre verzoeker ook hier verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient opnieuw te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

2.3.10.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.12. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op

een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS